

РЕШЕНИЕ

№ 37074

гр. София, 25.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 14.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **8619** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано по жалба на М. В. К., ЕГН [ЕГН], срещу Заповед за прилагане на ПАМ № GRAM-2367611 / 27. 06. 2026 г. на младши автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ – СДВР по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, издадена от Н. Г. Б. – младши автоконтрольор към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП ѝ е наложена принудителна административна мярка „Временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“.
В жалбата са изложени твърдения за незаконосъобразност поради допуснатото съществено нарушение на административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправни разпоредби. Излага се, че прилагането на принудителната административна мярка е наложена преди да е установено по безспорен и категоричен начин извършването на нарушението. Моли съда да отмени оспорения административен акт. Претендира присъждане на направените съдебни разноски.
В проведеното съдебно заседание жалбоподателката, редовно призована, не се явява и не изпраща представител. Депозира писмени бележки. Претендира присъждане на направените съдебни разноски по приложен списък.
Ответникът по жалбата – младши автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ – СДВР, редовно призован, не се явява и не се представлява.
Административен съд – София - град, като извърши цялостна преценка на събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на обжалване административен акт, поради което същата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата се явява основателна.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По валидността на акта:

Съобразно разпоредбата на чл. 23 ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл.172, ал.1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Контролът по спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства се осъществява от служби на МВР, определени от министъра на вътрешните работи /чл.165, ал.1, т.1 ЗДвП/. Приложена е и Заповед № 513з-12086/ 14.10.2025 г. на директора на СДВР, с която са оправомощени да прилагат ПАМ по ЗДвП полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Приложена е и Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи, с която е определено да осъществяват контрол по ЗДвП ОД на МРВ и СДВР.

Процесната заповед отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК. Същата е издадена в законоустановената писмена форма и съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването ѝ.

Предвид така изложеното съдът приема, че оспорената принудителна административна мярка е наложена от компетентен орган и при спазване на законовите изисквания за форма, с оглед на което не са налице основания същата да бъде призната за нищожна.

По процесуалната и материалната законосъобразност на акта:

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: по т. 1, б. „б“ от същия закон е визирана хипотезата на временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико – токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико – токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Задължителна предпоставка за законосъобразност на наложената на оспорвания ПАМ – е управлението на МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико – токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико – токсикологично лабораторно изследване В случая жалбоподателката е изпробвана с техническо средство – Д. тест 5000 и е дала кръвна проба за химическо изследване, резултатът от което не е представен с административната преписка. В хода на административното производство от страна на

административния орган не се ангажират безспорни доказателства, които да потвърдят резултата от Д. теста.

Нещо повече административният орган е допуснал съществено процесуално нарушение, като е издал талон само за кръвна проба на водача, но не и за урина, каквото е изискването на чл. 15, ал. 3 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, в която императивно е посочено, че „За изследване за употреба на наркотични вещества или техни аналози се вземат две проби кръв, всяка от които с обем не по – малък от 7 мл, и една проба урина с препоръчителен обем не по – малък от 20 мл. За осигуряване на необходимото количество кръв се допуска използване на няколко вакуумни епруветки от същия тип по отношение на обем, антикоагулант и производител“. На следващо място преди да изчака резултата от кръвната проба, административният орган веднага е издал обжалваната заповед, като по този начин е предприел административното производство и е нарушил правото на защита на водача.

Видно от съдържанието на разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП императивно въвежда ПАМ по отношение на лице, което управлява МПС след употребата на наркотици, т. е. законодателят е предвидил забрана за водачи на МПС да шофират под влиянието на наркотици. Следователно, за да се наруши тази забрана трябва да са налице две кумулативни предпоставки: Първо лицето към момента на проверката да управлява МПС и в резултата на проверката да се установи, че то е употребило наркотици или техните аналози. Която и от тези две предпоставки да не е налице, то не може да се вмени извършването на нарушение по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. В случая не е налице втората предпоставка, тъй като административния орган не потвърди по безсъмнен начин употребата на наркотици от страна на жалбоподателя и не представи резултата от дадената кръвна проба, който е определящ спрямо този от полевия тест. По изложените съображения, настоящият съдебен състав приема, че обжалваната заповед за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП № GRAM-2367611/27.06.2026 г. на младши автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ – СДВР е издадена при съществено нарушение на процесуалните правила, което е довело до неправилно приложение на материалния закон. на юрисконсултско възнаграждение.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – Административен съд – С. – град, III отделение, 7-ми състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на ПАМ № GRAM-2367611 / 27. 06. 2026 г. на младши автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ – СДВР по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, издадена от Н. Г. Б. – младши автоконтрольор към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП на М. В. К., ЕГН [ЕГН] е наложена принудителна административна мярка „Временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“, като незаконосъобразна.

РЕШЕНИЕТО на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, не подлежи на обжалване.

Съдия: